

Lackfi János

Kökörcsin és a menedzserek

A NAGY ZAKÓZÁS

Az iskolakapun három kifogástalan fekete jobb cipő lépett ki egyszerre. Jó, csak majdnem kifogástalan, mert a Gabeszét már az összes tesója végighordta ünnepélyekre, de azért rendesen bekenték fekete pasztával, ne lássák, hogy mindjárt szétesik.

A három kifogástalan szabású, sötét zakó csak úgy feszült az izmos vállakon. Na jó, Ropi váltómése lötyögött, mert csupa csont és bőr a gyerek, igazi pálcikaember, nagyon szívós viszont, elég, ha valaki ránéz csúnyán, rögtön megkerüli a földet sprintben, vissza se pislant.

A három napszemüveg egyszerre röppent ki a zsebből, és foglalta el helyét a fiúk ornyergén. Ha valaki rájuk nézett, rögtön látta, hogy itt valami rendkívüli történik. Igaz, egyelőre csak annyi történt, hogy beszorultak az iskolakapuba, mert hármuknak túl kicsi volt. Így aztán Gabesz átesett Sanya és Ropi lábán, és ahogy volt, ünneplő zakóban előre zakózott a poros járdára. Pedig neki ez az egy öltönye volt (már csak volt!), ez is a papájáé, aki úgy vigyázott rá, mint a szeme fényére, csak esküvőkre és temetésekre vette fel.

A három csúcsmenedzser ilyen látványos körülmények között lépett, sőt zuhant ki a sulis kapuján. Akik látták őket, mind remekül mulattak, mondhatni rajtuk röhögött az egész sulis. Na jó, ez így azért nem igaz, mert évnyitókor mindenki spriccelt haza, mint az atom (bár az atom viszonylag ritkán spriccel), úgyhogy már csak egy tucatnyian lógtak a rácson a sulis előtt. Meg még néhányan az emeleti ablakokban. Meg még néhányan az udvaron, a lelakolt bicajok körül. Meg még néhányan a parkolóban, a szülők kocsija körül, mert a szülők gyakran leragadnak beszélgetni más szülőökkel, és el se lehet vonatni őket a sulitól. Látszik, hogy nem járnak suliba, azért szeretnek odajárni.

Szóval Ropi számításai szerint, mert Ropi remekül számolt, és Ropi mindig mindent kiszámolt, mintegy negyven ember láthatta Gabesz látványos esését az iskola kapuján kifelé. Persze csak abban az esetben, ha mindenki időben odanézett, mert hát itt nincsen ismétlés különböző kameraállásokból, mint egy focimeccsen. Ám ha feltételezzük, hogy az iskolakapura mintegy a jelenlévők kétharmadának figyelme esett csupán, az már nem ilyen drasztikus szám, mindösszesen huszonhat-huszonnyolc fős közönség. Ha ebből mondjuk négy-öt szülő, és a maradék huszonnégy diák csupán egy-két embernek mondja tovább, hogy mit látott, akkor az esetről értesülőök száma megalapozott becslés szerint nemigen haladhatja meg a hatvan-hetven főt. Ha ellenben némelyek egy egész osztály füle hallatára beszámolnak a nagy zakóról, illetve ha és amennyiben egyesek még tovább regélik, amit nekik is csak úgy meséltek, az érintettek köre százra vagy százötvenre növekedhet...

– Ropi, állj le! – förmedt rá barátjára Gabesz.

– Bocs, én csupán statisztikázok – védekezett Ropi.

– Azt mondtam, ÁLLJ LE, világos? Nem érdekel, hogy mi van akkor, ha mindenki mindenkinek továbbadja, hogy eltaknyoltam, és azok is továbbadják, akiknek tovább-

adták, és a továbbadók is továbbadják más továbbadóknak, és végül statisztikailag az egész ország és az egész világ másról se beszél majd, csak erről a hihetetlen horderejű eseményről, és valaki véletlenül felveszi videóra, és felteszi a jutyubra, és a nézettsége égbe szökik, és milliók szórakoznak rajta kitűnően, és meghívna a Fókuszba, hogy ott is körberöhögjenek, és minden tévékészüléken az én pofára esésem lesz majd látható, ez lesz a legnézettebb tévéműsor a földgolyón, sőt, a marslakók is ezen mulatnak két ürreklámszpot között. Nem-ér-de-kel!

– Oké-oké, egy szót se szóltam. Hiába, a tudományt mindig félreérti saját kora! Az utókorhoz fellebbezek!

– Elég, vitának nincs helye – unta meg a kavarást Sanya –, egy csapat vagyunk, tehát... Három jobb ököl csapódott egymás fölé, villámgyorsan.

– Életünk és vérünk! – kiáltotta egyszerre a három száj, miközben egyszerre toppantott három fényes feketére suvickolt jobb lábas cipő, és egyszerre villant három marcona tekintet, bár ebből a napszemüveg miatt igazából semmit sem lehetett látni.

– Bandázunk, bandázunk, egy kis dombra lecsücsülünk? – röppent mellettük egy csúfondáros, kellemesen rekedtes mondat. Összereztek, mégpedig legfőképpen Ropi. A cingár srác tagjai szinte harangoztak a széles zakóban.

– Helló, Dalmusz! – szólt vissza Sanya, és próbálta szemmel tartani a madárcsontú, manóarcú lányt, aki biciklijén szélesebben keringett körülöttük.

– Na, Einstein, mit csinálsz ma délután? – érdeklődött szívélyesen a madárka.

– Miting van, sajna, kicsi szívem – ingatta a fejét Sanya –, úgyhogy csók. A Nobel-díjasod nem ér rá egész nap számítógépet buherálni.

– Le lehet szállni rólam, Einstein doktor szabad ember, ha jön, jön, ha nem, nem – szűrt vissza Dalma.

– Lehet, hogy azért... – próbálkozott Ropi.

– Nem lehet – csapta le a lasztit Sanya. – Megbeszéltük a mát, és nincs mese! Vagyis legfeljebb mese van. Menj haza, és olvasgasd a *Pompomot!* A hét összes többi napján kellően kiaknázhatod Ropi technikai géniuszát. Arany szíve van a fiúnak, könnyen olvadó arany, úgyhogy nem fog visszautasítani...

– Pff... Szólj majd, Einstein, ha elbocsátottad a kormányzóvivődet! – fintorgott Dalma, és a biciklivel pár kavicsot pörgetve a fiúk orra alá, elviharzott.

– Basszus, ezt muszáj volt? – nézett Sanyára neheztelve Gabesz. – Minek oltod folyton a csajt? Nem gondolod, hogy Ropit ezzel megbántod? Bánt vagy nem bánt, Ropi? Mondd meg őszintén!

– Nevetséges, Ropit ez csak kihasználja. Totál romhalmzból egy szuper gépet tákolt neki össze, és a kicsike mindig kitalál valami extrát, hogy szipolyozhassa Ropit. Plusz memória, filmletöltés, zenék, játékok, honlap, infó házi. Teljes a lista? Kis pióca – összegezte Sanya.

– Arra nem gondoltál, hogy esetleg azért csinálja, mert kedveli Ropit, és szeretné, ha mellette... – vetette közbe Gabesz.

– Biztos... hogy nincs... más témánk? – kínlódott Ropi.

– Ebbe te ne szólj bele! – szigorkodott Sanya.

– Mi az, hogy ne szóljon bele. Mégiscsak az ő nője, vagy mi a szösz! – háborgott Gabesz.

– Nem is a nőm... Helyes lány, ennyi... Segíték, ha tudok... – kínlódott a szavakkal Ropi.

– Na, hagyjuk, fontosabb dolgunk van most ennél – szögezte le Sanya –, megdumáltuk, hogy évnívó után megalapítjuk a Céget! Nos, a terep elő van készítve!

Azzal a három csúcsmenedzser, mintha mi sem történt volna, egyenletes és laza léptekkel halad előre az aszfalton. Egy kocsi rájuk dudál, két jobb kéz és egy bal kéz egyszerre lendül üdvözlésre [Ropi balkezes], három mellkas egyszerre emelkedik, három sóhaj egyszerre hagy el három száját, a tovagördülő kocsi ugyanis áramvonalas BMW, anyósülésén viszont egy még áramvonalasabb teremtés foglalt helyet, ő Adrienn, az osztály bombanője, most nyáron étvágygerjesztően leburnult, egyetlen csokiöntet az egész lány, tökéletesen szókített haj, hosszú lábak, simán ki lehetne cserélni bármelyik címlaplánnyal.

No, mindegy, három csúcsmenedzser, ráadásul három nem akármilyen csúcsmenedzser nem töltheti drága idejét ilyen hiú ábrándokkal, úgyhogy el is hessegették kósza gondolataikat, és megfontoltan leereszkedtek az aluljáróba. A barátságatlan betontérben hegedűnyikorgás visszhangzott, és a föld alatt teljesen felesleges három napszemüveg mögött összevillant a három tekintet. A csupaszőr csöves bácsi szokott helyén ücsörgött, és kifejezéstelen arccal bámulva húzta: „Hallod-e Rozika te, Hosszú fekete haj, Vak Pali, Vak Pali mindent lát, Takataka Kánkán, Ájvil ólvéjz lávz-júl!” Nagy remixer volt az öreg, néha alig lehetett megkülönböztetni, Bachot reszel éppen, vagy talán Beatlest. Alatta kartonpapír, előtte dobozka, a dobozkán felirat: KÉREMSEGÍCSENEK! A három fiú kedvenc szórakozásai közé tartozott, hogy kisebb csínyeket kövessenek el a vén trottyos rovására. A dobozkába kavicssal, bogyókkal, almacsutkával, narancshéjjal, összegyűrt papírral beletalálni külön mutatványnak bizonyult, de egy idő után nem érték be ennyivel.

Eddigi legvakmerőbb húzásuk az volt, hogy míg ketten valami mondvacsinált indokkal elvonták a bácsi figyelmét, Sanya kicserélte a dobozon lévő feliratot a következőre: BEJAKAROKRÚGNI SEGÍCSENEK! Napokig jártak el röhögve az új szöveg előtt, mire az öreg is felfedezte, és visszacserélte a régire. Egyszer pedig Sanya kicsempészte otthonról a nővére idegbeteg kicsi kutyáját, és végigkergette az aluljárón, üvöltve: „Segítség, veszett kutya, mindenki meneküljön!” Mókás volt látni, ahogy az öreg kartonpapírjait és hegedűjét sebbel-lobbal összekapva menekül a vészesen csaholó kis ideggóc elől. Igaz, a történet nem végződött valami jól, mert éppen javában röhögtek az öreg kétségbeesésén, ahogy az összes aprót elszórta menekülés közben, mikor Sanya nővére belépett az aluljáróba, és alaposan elrontotta a szórakozásukat. Sanya nővére elképesztően jól nézett ki, mindig ki volt sminkelve, de a haragjától az Úr oltalmazzon mindenkit! Nagyon erős hangja, hegyes körme és bökös tekintete volt, úgyhogy mindenki el tudja képzelni a horrorisztikus jelenetet, melyben retiküljét kézfegyverként használva ölebecskéje megmentésére siet.

Az öreg már messziről megismerte a nevezetes hármás fogatot, a „Cseri-cseri lédit” félbeszakítva letette hegedűjét, és botjával hadonászva szitkozódni kezdett.

– Csirkefogók, bitangok, hogy az anyátok fojtotta volna a fürdővízbe születéseket napján mind a hármókat!

– Maga beszél fürdővízről? Mikor látott olyat utoljára? – vetette oda Sanya, a frappáns beszólások mestere.

Mivel az öreg kezdett feltápászkodni ültő helyéből, a fiúk szaladni kezdtek, de Ropinak futtában még sikerült ügyesen belepöccentenie rágóját a dobozkába, úgyhogy mikor kiérték a fényre, lihegve és görnyedezve, jólesően, alaposan kiröhögtek magukat.